

Arrest

nr. 253 454 van 26 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 6 januari 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2020 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 maart 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat M. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 7 maart 2019 een aanvraag in om een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 19 november 2020 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 30 november 2020 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt :

“(…)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.03.2019 werd ingediend door :

S.(…) M.(…) (R.R.: …)

Geboren te (…) op (…)

Nationaliteit: Armenië

Y.(…), S.(…) (R.R.: …)

Geboren te (…) op (…)

Nationaliteit: Armenië

Adres: (…)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag, ingediend op 06.09.2010, werd afgesloten op 27.01.2011 met een 26quater (weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten).

De duur van de asielpprocedure – namelijk bijna 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkenen dienden op 30.10.2010 ook een machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 in. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 18.01.2011, hen betekend op 27.01.2011. Op 29.07.2011 werd het verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting (RVV). De twee volgende aanvragen tot machtiging van verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980 die door betrokkenen werden ingediend op respectievelijk 31.03.2011 en op 13.07.2011, werden op respectievelijk 13.05.2011 en 07.11.2011 onontvankelijk verklaard. De vierde aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980, die betrokkenen op 18.04.2012 indienden, werd in eerste instantie onontvankelijk verklaard op 13.09.2012, hen betekend op 02.05.2013. Betrokkenen dienden tegen deze beslissing op 01.06.2013 een beroep in bij de RVV. Meer dan 6 jaar later, op 19.09.2019, vernietigde de RVV de onontvankelijke beslissing van 13.09.2012. Na dit vernietigingsarrest werd op 15.10.2019 een ongegronde beslissing genomen. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkenen tegen deze beslissing een beroep bij de RVV hebben ingediend. Betrokkenen halen aan dat voor wat de hogervermelde beroepsprocedure betreft de redelijke termijn werd overschreden. Uiteraard vergt het besluitvormingsproces een zekere tijd, maar zelfs wanneer, bij gebrek aan een wettelijk bepaalde beslissingstermijn, niet precies kan worden bepaald hoeveel tijd het bestuur zal nodig hebben om de aanvraag te beoordelen, is de behandelingsduur per definitie een tijdelijk gegeven, nu het bestuur ertoe gehouden is om te beschikken op een aanvraag die bij wet is voorzien (RVV, arrest 236859 van 15.06.2020). Evenmin bestaat er in hoofde van de overheid een verplichting om te motiveren waarom zij zoveel tijd nodig heeft gehad om tot een beslissing te komen. Het kan de administratie niet ten kwade worden genomen de zaak zorgvuldig te hebben onderzocht en hiervoor de nodige tijd te hebben genomen. Tot slot kan de eventuele schending van de redelijke termijn hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van betrokkenen (RVV, arrest 227425 van 15 oktober 2019).

Betrokkene beweren ook dat een deel van hun verblijf in België gekenmerkt wordt door legaal verblijf gedurende de asielpprocedure en de onontvankelijkheidsbeslissing van de eerste regularisatieaanvraag op basis van art. 9ter. Echter, betrokkenen wisten dat dit verblijf precair was en dat zij bij een negatieve beslissing inzake de asielaanvraag en/of de eerste regularisatieaanvraag op basis van art. 9ter het land dienden te verlaten. Betrokkenen verkozen dit echter niet te doen en verkozen ervoor om illegaal in België

te verblijven. Bovendien duurden beide procedures zeker niet onredelijk lang, respectievelijk iets minder dan 5 maanden en iets minder dan 3 maanden

Betrokkenen menen dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat een tijdelijke terugkeer niet mogelijk zou zijn wegens de medische elementen in hoofde van betrokkenen die reeds werden aangehaald in het kader van hun aanvragen tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9ter van de wet van 15.12.1980. Bij onderhavige aanvraag voegen betrokkenen twee medische attesten d.d. 16.07.2018. Hieromtrent dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen geen recente medische attesten voorleggen waaruit zou blijken dat hun medische problematiek nog steeds actueel is. Ook is uit de voorgelegde medische attesten niet af te leiden dat het voor betrokkenen onmogelijk is om te reizen. Ook dient er opgemerkt te worden dat, ondanks het feit dat de onontvankelijke beslissing van 13.09.2012 werd vernietigd door de RVV, de medische problematiek betreffende betrokkenen ten gronde werden onderzocht in het kader van de ongegronde beslissing van 15.10.2019. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkenen tegen deze beslissing een beroep bij de RVV hebben ingediend. Wat de vermeende schending van art. 3 EVRM betreft in het kader van de medische toestand van betrokkenen, dient er opgemerkt te worden dat ook dit element reeds uitvoerig werd onderzocht in het kader van hun aanvraag art. 9ter. De ambtenaar-geneesheer stelde echter geen schending van art. 3 EVRM vast indien betrokkenen zouden terugkeren naar hun land van herkomst. Aangezien betrokkenen geen nieuwe elementen toevoegen aan de elementen die zij reeds tijdens hun aanvragen art. 9ter aanhaalden, wettigen de medische elementen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van de ambtenaar-geneesheer. Volledigheidshalve dient er nog opgemerkt te worden dat het betrokkenen vrijstaat om voor hun terugkeer beroep te doen op Fedasil, dat over een speciaal programma beschikt voor de terugkeer van mensen met een ernstige medische problematiek. Dit programma bestaat uit een sociaal rapport (waar de lokale partners ter plaatse alle nodige medicatie opsporen en klaarzetten), een begeleide terugkeer van deur tot deur (met naar gelang assistentie van een sociaal assistent, een verpleegster of een dokter) en een terugbetaling van alle medische kosten tot zes maanden na de terugkeer, of tot één jaar na de terugkeer indien onmiddellijk na de terugkeer hospitalisatie vereist is. Betrokkene kunnen daarnaast ook voldoende medicatie meenemen om de tijd nodig voor het indienen van haar aanvraag volgens de gewone procedure, te overbruggen.

Verder beweren betrokkenen dat zij Armenië ontvlucht zijn uit schrik voor hun leven en dat hun fysieke integriteit in gevaar zou zijn indien zij zouden moeten terugkeren. Echter, betrokkenen leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is niet onredelijk om van betrokkenen te eisen dat zij, om hun beweringen te staven, op zijn minst een begin van bewijs dienen voor te leggen. De loutere vermelding dat zij Armenië ontvlucht zijn uit schrik voor hun leven en dat hun fysieke integriteit in gevaar zou zijn indien zij zouden moeten terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft, dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene halen ook nog aan dat zij, indien zij dienen terug te keren naar Armenië, in de armoede zullen terechtkomen aangezien zij daar niet kunnen terugvallen op kinderen of andere personen die voor hen kunnen zorgen, dat het voor hen, gezien hun hoge leeftijd, onmogelijk is om zich nog in Armenië te vestigen en zij daar geen grond of inkomen hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 60 jaar (voor mevrouw) en ruim 62 jaar (voor mijnheer) in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bij hun asielaanvraag hebben betrokkenen tevens verklaard dat zij nog twee volwassen kinderen (geboren in 1976 en 1976) hebben die nog in Armenië zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat hun twee volwassen kinderen niet langer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij één van deze kinderen zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij in België een vrienden- en kennissen hebben uitgebouwd en nauwe banden hebben opgebouwd met de Belgische samenleving. Met betrekking tot hun sociale leven leggen betrokkenen tien getuigenverklaringen voor. Uit deze voorgelegde verklaringen blijkt echter niet dat deze sociale banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid die het voor hen onmogelijk maakt om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Bovendien impliceert de

verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen strafbare feiten hebben gepleegd, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

*De overige aangehaalde elementen (dat zij sedert augustus 2010 in België verblijven en dat zij Nederlandse lessen hebben gevolgd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.
(...)”*

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 19 november 2020 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13). Dit vormen de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

Ten aanzien van eerste verzoeker:

“(…)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: S.(...), M.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

(...)”

Ten aanzien van tweede verzoekster:

“(…)”

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: Y.(...), S.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: S.(...)

nationaliteit: Armenië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Samen met de verwerende partij in haar verweernota stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vast dat verzoekers in hun verzoekschrift betreffende de tweede en derde bestreden beslissing enkel opmerken dat deze *“op zijn minst voorbarig (...) en onredelijk te noemen (zijn)”*.

2.2. Dergelijke opmerking in het verzoekschrift kan niet als middel worden beschouwd. Niet enkel wordt deze opmerking van de verzoekende partijen door hunzelf niet als een middel aangevoerd, bovendien heeft de verwerende partij deze opmerking niet als een middel gezien, laat staan beantwoord, en tot slot laten de verzoekende partijen na om de concreet door de bestreden beslissingen geschonden geachte rechtsregel of rechtsbeginsel te vermelden (cf. RvS 1 februari 2021, nr. 249.660).

2.3. Het ontbreken van een ontvankelijk middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het verzoekschrift tot gevolg (cf. RvS 28 september 2009, nr. 196.412), tenminste voor zover dit betrekking heeft op de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd.30/11/2020, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: “de aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van openthoudhoud in het buitenland”

En verder :

“Betrokkenen halen ook nog aan dat zij, indien zij dienden terug te keren naar Armenië, in armoede zullen terechtkomen aangezien zij daar niet kunnen terugvallen op kinderen of andere personen die voor hen zouden kunnen zorgen, dat het voor hen gezien hun hoge leeftijd , onmogelijk is om zich nog in Armenië te vestigen en zij daar geen grond of inkomen hebben. Het lijkt echter heel erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in hun land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 60 jaar (voor mevrouw) en ruim 62 jaar (voor meneer) in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Bij hun asielaanvraag hebben betrokkenen tevens verklaard dat zij nog volwassen kinderen (geboren in 1976 en in 1976) hebben die nog i Armenië zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat hun twee volwassen kinderen niet langer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij een van deze kinderen zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf”

Verzoekers hebben derhalve in het verzoekschrift aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis duidelijk aangegeven dat zij geen familie meer hebben in Armenië.

Het is dan ook niet te aanvaarden dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van de gegevens uit een asiëldossier van ruim 10 jaar geleden, aanneemt dat verzoekers nog 2 volwassen kinderen hebben

wonen in Armenië bij wie zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven, voor de duur van hun aanvraag van een verblijfsvergunning in het land waarvan zij de nationaliteit hebben.

Deze informatie werd door de gemachtigde duidelijk niet geverifieerd; zo niet zou hij als informatie bekomen hebben dat deze 2 volwassen kinderen Armenië al lange tijd geleden verlieten.

Verzoekers hebben inderdaad 2 volwassen dochters.

Zij hebben geen andere kinderen.

De ene dochter van verzoekers woont al geruime tijd in België en de andere woont in Frankrijk. Beide dochters hebben een legaal verblijf.

Door zich te baseren op oude informatie en door geen informatie in te winnen om deze informatie te actualiseren, ging de gemachtigde van de staatssecretaris uit van een foutieve feitenvinding en ging derhalve onzorgvuldig te werk.

Hic en nunc kan, zonder verder grondig onderzoek, geen rekening gehouden worden met de speculaties van de gemachtigde dat verzoekers kinderen in Armenië wonen en dat zij bij deze kinderen zouden kunnen verblijven, al zij het voor korte tijd tijdens de duur van de aanvraagprocedure in Armenië.

Het is onzorgvuldig van de staatssecretaris om zijn beslissing te steunen op informatie, die ruim 10 jaar oud is.

Het zorgvuldigheidsprincipe werd geschonden.

Het middel is gegrond."

3.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

3.3. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

Ofschoon verzoekers zich in hun middel steunen op de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat zij de motieven kennen, doch betwisten dat de gegeven motieven de beslissing kunnen dragen. Zij bedoelen met andere woorden de schending van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt vanuit dit oogpunt onderzocht. Voor zover de verzoekers naast de materiële motivering, ook nog de formele motivering geschonden achten, kunnen zij dit niet op ontvankelijke wijze doen. Zij kennen immers de motieven van de beslissing en uiten er kritiek op (cf. RvS 25 september 2002, nr. 110.660).

3.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.5. De eerste bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c. q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.6. In hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 maart 2019 hadden verzoekers de volgende elementen aangevoerd als 'buitengewone omstandigheden':

"(...) Nieuwe elementen bij de nieuwe aanvraag en uitzonderlijke omstandigheden

Onderhavig verzoek betreft een eerste aanvraag op basis van artikel 9bis.

Het voorgaande verzoek op basis van artikel 9ter werd ingediend op 18/04/2012 en onontvankelijk verklaard bij beslissing dd. 13/09/1992, betekend op 02/05/2013.

Beroep werd aangetekend bij de raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 3 juni 2013.

De zaak werd nog niet vastgesteld voor de Raad voor Vreemdelingen betwistingen .

Verzoekers wachten al meer dan 5 jaar op de beslissing in hun procedure.

De overheid laat de procedure lang aanslepen.

Minstens kan gezegd worden dat de redelijke termijn overschreven is.

Verzoekster, mevrouw S. Y.(...) is ernstig ziek.

Zij heeft een ernstige vorm van chronische actieve hepatitis C infectie, met significante leverfibrose. Zij heeft dringende medische hulp nodig.

Ook de heer de heer M. S.(...) is ernstig ziek. Hij lijdt aan een ernstige complexe chronische ziekte. Chronische neurotische depressie met slaapstoornissen. Ernstig keloid litteken op de borst met chronische ontsteking (multiple ingrepen - laatste in mei 2018)

Men mag niet uit het oog verliezen dat een aanvraag op basis van artikel 9bis steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen.

Men dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers waaronder hun blijf van integratie , hun verblijf, de medische aandoeningen van verzoekers en het feit dat zij geen strafbare feiten gepleegd hebben en de schending van art. 3 EVRM.

Als men al deze argumenten in overweging neemt, kan men enkel tot de conclusie komen dat het verblijf van verzoekers geregulariseerd dient te worden.

Bovendien bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in zijn Arrest nr 120 763 dd. 17/03/2014 dat DVZ rekening dient te houden met de geheel van elementen.

Het Arrest vermeldt het volgende : de fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel "

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij e Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit hebben of waar hij of zij een verblijfsrecht hebben . Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet (RvState nr 56146; RvSt. Nr.55204)

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term “ circonstances exeptionelles “ gelezen moet worden als “ circonstances extraordinaires “ (RvState nr. 60962, 11 juli 1996 T. Vreemd. 1997 nr 4 p. 385)

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen .

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor betrokkene “ onvoorzienbaar is “ . De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren.

Verzoekers bevinden zich in buitengewone omstandigheden omwille van meerdere redenen en onder meer vanwege hun langdurig verblijf in België. Zij verblijven al bijna 9 jaar in België.

Dat zij zich na een verblijf van bijna 9 jaar dan ook in buitengewone omstandigheden bevinden.

Bovendien kunnen zij niet terugkeren, hoe kunnen zij na een dergelijk langdurig verblijf terugkeren ? Gezien hun hoge leeftijd en verzoeksters medische aandoeningen , het feit dat ze zich hebben geïntegreerd, kunnen verzoekers niet terugkeren naar Armenië. Hiervan worden bewijzen bij de huidige aanvraag gevoegd.

Kruispuntmigratie specificeert de volgende buitengewone omstandigheden die aanvaard zijn door de - lopende rechtspraak

- lopende asielpprocedure
- schending van artikel 3 of 8 EVR.M
- administratieve onmogelijkheid
- medische elementen
- andere omstandigheden of een geheel van omstandigheden

Dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden bestaan in hoofde van verzoekers :

a) langdurig verblijf en integratie

Zij verblijven reeds meer dan 9 op Belgisch grondgebied.

Dat zij duurzaam verankerd zij in onze maatschappij. De duurzame verankering mag duidelijk blijken uit de volgende elementen .

Zij spreken e Nederlandse taal en hebben een vrienden - en kennissenkring uitgebouwd in België.

Verzoekers vragen thans de regularisatie aan voor hen op basis van hun langdurig verblijf / procedure in België.

0 Nederlands 0 Langdurig verblijf integratie

Verzoekers bevinden zich ondertussen al geruime tijd en ononderbroken op ons grondgebied en hebben hun leven hier opgebouwd.

Verzoekers vragen dan ook rekening te houden met hun specifieke situatie om te komen tot het nemen van een beslissing.

Verzoekers hebben reeds aanvragen op basis van artikel 9ter ingediend.

De procedure op de laatste aanvraag loopt reeds meer dan 5 jaar en is nog niet afgesloten.

Dat verzoekers dan ook geregulariseerd dienen te worden !

Uit het geheel van het administratieve dossier blijkt duidelijk dat verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren , dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

b) Medische elementen

Dat verzoekers zeer goed op de hoogte zijn van het feit dat er procedures zij op basis van art. 9 bis en art. 9ter om geregulariseerd te worden.

Verzoekers hebben reeds art. 9 ter ingediend.

Verzoekers zijn van mening dat ok de medische elementen wel degelijk in overweging dienen genomen te worden inzake deze aan aanvraag op basis van art. 9bis van de vreemdelingenwet.

De medische toestand van de verzoekers maakt immers eveneens een buitengewone omstandigheid uit, waardoor verzoekers hun aanvraag niet in het buitenland kunnen indienen.

Kruispunt- migratie .be vermeldt immers het volgende :

Medische elementen

Sommige rechtspraak aanvaardt medische elementen als buitengewone omstandigheid voor een 9bis aanvraag.

Maar als je een verblijf van minstens een jaar aanvraagt alleen omwille van een ziekte, dan moet je een aanvraag indienen voor een medische regularisatie (9ter) en niet voor een humanitaire regularisatie (9bis)

In andere gevallen kan je een humanitaire regularisatie (9bis) aanvragen . In je aanvraag kan je medische elementen inroepen als buitengewone omstandigheid. Dien je gelijktijdig een 9 bis aanvraag en een 9 ter aanvraag in, dan moet DVZ de afwijzing van de medische elementen in je 9bis- aanvraag motiveren. En mag DVZ niet alleen verwijzen naar artikel 9ter Verblijfswet (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 17 februari 2010, 33.847, en raad voor Vreemdelingenbetwistingen 29 april 2010, nr 42.699)

Verzoekster lijdt aan een aandoening waardoor zij voldoet aan de buitengewone omstandigheden en regularisatie van hun verblijf noodzakelijk is.

Dat men dan ook rekening dient te houden met de medische elementen die aanwezig zijn i het administratief dossier van verzoekers.

Zij kunnen zich in Armenië niet meer vestigen.

Zij hebben niemand die voor hen kan zorgen, zeker gezien de medische problematiek en de situatie waarin ze zich bevinden.

Ook gezien hun hoge leeftijd is het niet meer mogelijk om zich nog in Armenië te vestigen.

In België kunnen zij terugvallen op een netwerk dat ze gedurende al die jaren hebben opgebouwd.

Uit het administratief dossier blijkt zeer duidelijk dat de fysieke integriteit van verzoekers in gevaar is, indien verzoekers dienen terug te keren, bijgevolg dient men de situatie in het land van herkomst te onderzoeken.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens sprak hier zich reeds over uit.

Arrest nr. 33809/08 stelt immers het volgende :

The Court reiterates that in the circumstances of extradition of expulsion and a claim in conjunction with article 3 of the Convention, given the irreversible nature of the harm which might occur if the alleged risk of torture or ill-treatment materialised, and the importance which the Court attaches to Article 3, the notion of an effective remedy under Article 13 requires close and rigorous scrutiny of a claim that there exist substantial grounds for believing that there was a real risk if treatment contrary to Article 3 in the event of the applicant 's expulsion to the country of destination, and a remedy with automatic suspensive effect (for recapitulation of the relevant case - law) “

De Raad sloot zich hierbij aan . Onder andere in Arrest nr. 113706 dd. 12/11/2013 “ Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in de schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn , is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen nadeel zich coltrokken hebben , in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn “

Dat ook arrest 132.222 van 19/08/2014 heel duidelijk het volgende stelt:

“ Er wordt bijgevolg in strijd met artikel 9ter, par 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet door verweerder niet onderzocht of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst omdat hij ten onrechte deze tweede mogelijkheid waarin artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet, gelijkschakelt met de eerste mogelijkheid.

Dat dit wel degelijk een buitengewone omstandigheid uitmaakt en DVZ dit dient te respecteren.

Dat zij niet naar Armenië kunnen terugkeren om daar een aanvraag in te dienen.

Uit het geheel van het administratief dossier blijkt duidelijk dat verzoekers onmogelijk kunnen terugkeren, dat er wel degelijk buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die een aanvraag in België verantwoorden.

cl Schending van artikel 3 EVRM

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende : “ niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch een onmenselijke of vernederende behandeling of straffen “

Verzoekers hebben schrik dat zij het slachtoffer zullen zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in hun land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon

risiken als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of buitenlands gewapend conflict.

Dat zij onmogelijk naar Armenië kunnen terugkeren, zeker in het licht van de medische aandoening van verzoekster.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van artikel 3 EVRM en dit voor verzoekers een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Verzoekers hebben immers in België een onderkomen. Indien verzoekers dienen terug te keren, zullen verzoekers in de armoede terecht komen gezien zij daar niet kunnen terugvallen op personen die voor hen kunnen zorgen.

Verzoekers zijn bijna 9 jaar niet meer in hun land van herkomst geweest.

Zij kunnen immers niet terugkeren naar hun land van herkomst. Zij zijn Armenië lang geleden ontvlucht uit schrik voor hun leven en hebben alle banden verbroken en alles en iedereen achtergelaten.

Het mag duidelijk zijn dat verzoekers nergens meer terecht kunnen in hun land van herkomst en dat een eventuele terugkeer een schending zou uitmaken van art. 3 EVRM.

Zij hebben niets of niemand meer in Armenië. Zij hebben geen inkomen of grond.

Zij kunnen ook niet terugvallen op eventuele kinderen die voor hen zorgen.

Dat hun situatie grondig onderzocht dient te worden.

Het is in de praktijk onmogelijk dat individuen in de onmogelijkheid verkeren om bijvoorbeeld accommodatie te vinden. Deze personen hebben wellicht geen steun van familie en een gemeenschap in het voorgestelde gebied.

Verzoeker zijn al lang niet meer in hun land van herkomst geweest.”

3.7. Verzoekers laten de meeste overwegingen uit de bestreden beslissing ongemoeid, zodat deze motieven worden geacht wettig te zijn.

In hun middel spitsen verzoekers zich toe op de specifieke overwegingen uit de beslissing die betrekking hebben op de afwezigheid van een familiaal netwerk in Armenië, die in de aanvraag werd aangehaald. In hun aanvraag hadden verzoekers immers beweerd dat “zij daar niet kunnen terugvallen op personen die voor hen kunnen zorgen”, dat zij “Armenië lang geleden ontvlucht (zijn) uit schrik voor hun leven en (...) alle banden verbroken (hebben) en alles en iedereen achtergelaten” en dat zij “ook niet (kunnen) terugvallen op eventuele kinderen die voor hen zorgen.”

3.8. In de eerste bestreden beslissing wordt naar aanleiding van voormelde beweringen van verzoekers het volgende gesteld:

“Betrokkene halen ook nog aan dat zij, indien zij dienen terug te keren naar Armenië, in de armoede zullen terecht komen aangezien zij daar niet kunnen terugvallen op kinderen of andere personen die voor hen kunnen zorgen, dat het voor hen, gezien hun hoge leeftijd, onmogelijk is om zich nog in Armenië te vestigen en zij daar geen grond of inkomen hebben. Het lijkt echter erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 60 jaar (voor mevrouw) en ruim 62 jaar (voor mijnheer) in Armenië, waar zij geboren en getogen zijn en waar hun hele familie verblijft. Hun verblijf in België kan bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bij hun asielaanvraag hebben betrokkenen tevens verklaard dat zij nog twee volwassen kinderen (geboren in 1976 en 1976) hebben die nog in Armenië zouden verblijven. Betrokkenen tonen niet aan dat hun twee volwassen kinderen niet langer in Armenië zouden verblijven, noch dat zij niet voor korte tijd bij één van deze kinderen zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag om machtiging tot verblijf.”

3.9. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, komt het aan verzoekers toe duidelijk aan te geven waarom het voor hen onmogelijk is om de aanvraag in te dienen bij de voor hen bevoegde vertegenwoordiging in het buitenland.

De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat de blote beweringen van verzoekers, dat zij een familiaal netwerk in Armenië zouden ontberen, nergens in hun aanvraag of in de bijlagen met concrete elementen worden gestaafd. Bijgevolg ging de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins kennelijk onredelijk te werk door naar aanleiding van de beweringen van verzoekers te stellen dat het weinig waarschijnlijk is dat zij geen familiaal netwerk meer zouden hebben in hun land van herkomst en te verwijzen naar hun verklaringen ten tijde van hun asielprocedure en de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren.

3.10. Door thans in hun middel te verduidelijken dat hun beide volwassen kinderen niet langer in Armenië verblijven, dat de ene dochter in België en de andere dochter in Frankrijk over een legaal verblijf beschikt - hetgeen overigens wederom geenszins wordt gestaafd - slagen verzoekers er niet in het gebrek aan concrete informatie over hun familiaal netwerk in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 7 maart 2019 te herstellen.

Verzoekers zijn evenwel van oordeel dat de gemachtigde van de staatssecretaris onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan bij de feitenvinding door zich te baseren op informatie uit het asiendossier van ruim 10 jaar geleden. Volgens verzoekers diende de gemachtigde van de staatssecretaris de informatie te verifiëren en moest hij bijkomende informatie inwinnen.

De bewijslast van de buitengewone omstandigheden ligt evenwel bij de aanvrager. De gemachtigde van de staatssecretaris dient niet in te gaan op hetgeen in de aanvraag om machtiging tot verblijf niet expliciet wordt aangevoerd als buitengewone omstandigheid. In de aanvraag moet klaar en duidelijk vermeld worden welke de buitengewone omstandigheden zijn die de betrokkene verhinderen om de aanvraag bij de diplomatieke dienst of consulaire overheid in het buitenland in te dienen (cf. RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 9 januari 2006, nr. 153.367). In hoofde van het bestuur bestaat er op dit punt geen onderzoeksplicht.

3.11. De eerste bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede en de derde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben verder geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring kan leiden van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Ter terechtzitting legt de raadsvrouw van verzoekers een *pro deo*-stuk neer en vraagt de Raad om het betaalde rolrecht terug te storten.

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

Het door de verzoekende partijen onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 372 euro dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN